

Ah Güzel Mevlam

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Mayıs 2021

Hangi düş'ün yanlısısın, sefil gönül?

Seferi iklimlerde mi saklıdır acı yüklü gülüşün ve sözünün eri olsaydın düşer miydim hiç bu aşka düşkünlüğümse kendime ve hicretine mevsimin ve işte gök kubbede sökün eden bir vaveyla duyulmazlığın esaretinde saklı bir hınç belki de içime geçmeyen bir ışık belki bir mola, azığa aldığım yalnızlığın fitratında konuşlu olduğum şu sefil gezegen ve illa ki muhtırası dünün...

Hangi düş'ün ikliminde saklıdır fitratı aşkın en çok da öznesiz aşkın müdavimidir düş küremden çalıntı sihre tanıklık ettiğim aksi yüreğimin ve işte sefasını süreceğim şiirin homojen imgelerine takıldı ayaklarım ve gözlerimi alamazken gözlerinden, o haşmetli duruşun muydu beni kendimden eden elbet dokunulmazlığı günün ki akşama eren vakitti senden arakladığım bir tebessümle hemhal.

Öksüzlüğünü hoş görüyorum mevsimin ve yetimliğimin eteklerini savura savura düşüyorum ölü nefsimin peşine.

Elbet tükenmişliğimdir hali hazırda tüketmekse tek heceyi.

Türetmekse o meddücezi.

Ah, renklerin düşkün kollarına serildiğim o devasa nimet.

Sarıklı düşlerime geçirdiğim peçeyle yok saydım zümresini gölgelerin ve ben men etmişken kendimi aşkın döküntüsünde doğmama yeniden vesile olacağını bile bile ölmüştüm içimdeki kafesi kırmıştım ellerimle ve işte örüyordum saçaklarını günün.

Sevgili...

Gün özürlü bir düşüm ben.

Ah, en sevdiğim soğuk akşamlarda içimde tüten soba.

Leyli varlığıma dökülen tozlar ve uçuşan saçlarım efkârın uğrattığı hezimet ile nasıl da vakur ve istikrarla seviyorum seni.

Gün nöbetini devretti bana.

Güdümlü mermilerle vurulmuşçasına küstüğüm aşkı sandukasından çıkardım ne zamanki elime aldım kalemi ve gördüm ruhundaki o ulvi ferî ve işte tebessümler ektim bıçkın kalemime ve zincirlerimden kurtuldum ve de başımı eğdim aşkın huzuruna çıktığımı ise çok sonra fark ettim.

Fırarım mı?

Ya da yasım...

Ah, renklerin muadili yaşım elbet içlenen hecelerde çağlayan iklimlerden çaldığım şiirlerden kendime ördüğüm günü birlik kefen, sevgili.

Yazmaya durduğum her ilham vakti.

Aşkta kıyama durduğum o sefil zemheri oysaki...

Mayısın ortası ve günü b/ölüp de ikiye ve işte aşkla ve kalemle bulduğum gecenin ıssızlığında sözüm ona iki yakam bir araya gelecemişçesine ve tutuşmuşken senden bana zuhur eden tek kıvılcımla.

Günlerim.

Günsüz sezileri.

Gecemse mabedim ve aşk kefenim ve kalem sonsuzlukla iştiğal yüreğimin kayıtsız şartsız yarenî.

Yâd edilesi dünlerim var ya da yok.

Ve yarınların muadili.

Gel gör ki; hep demez misin sen, anda saklıdır mevcudiyet ve kolladığın kadar anında kal ve yaşa...

Ve işte uydum sözüne üstelik tüm uyumsuzluğumla zanları da gömdüm geldim ki...

Tecelli eden olası bir kavuşma ise işte şimdi yaktım mumları ve dibinde açan gülleri serdim ayağına aşkın.

O latif rüzgâr.

Kaynadıkça kazan değil mi ki eriyen buzullar.

Bense gömülü bir lahit gibi...

Semazen eteklerinde şiirin, düş dökümlü yataklarında şehrin kurumuş çeşmesinin...

Sözcüklerim ve aşkın ifası imgelerin kolluk kuvvetine sığındığım ve senin gölgenin dahi yettiği ve işte uyandığım kış uykusu.

Çeşni başıdır benim hüznüm.

Maviden ibaret bir tebessüm elbet kara gözlerinde çakmak çakmak şiirler ve sesine gizlenen o titrek sözcükler ve işte doğdum ben yeniden ve yeniden.

İrki yoktur içimdeki rüzgârın.

Sahip olduğumsa safı aşk ve iman gücü yoksa asılı kaldığım o darağacından kurtulmam mümkün olur muydu, söyle...

Lafügüzaf ne de olsa bilemezsin içimde saklı o mahzeni ve devasa söylemlerde saklı tuttuğum o dehlizi tahmin dahi edemezsin.

Hayatım adeta bir koşu bandında geçti benim ve hep yürüdüm ben hep yürüdüm ve yaş aldım ve yas aldım...

Ah, içimdeki izdiham.

Ah, güzel Mevla'm...

Renklerin mürididir belimdeki kuşak ve saçımdaki yonca aslında küflü duvarlarında geçmişin külliye yalandır arkamdan söylenenler...

Ve evet, hiç birimiz masum değiliz yine de beyaz kalmayı başardım ben en çok da mutluluğa aş erip huzuru dileyip sonra aşka erdim ve rengim hep pembeydi.

Öncesinde hayli müphem ve düş gücümle asılı kaldım sağanakta yoksa çoktan kapılıp da gitmişim sele. İnfazımsa hep kendi elimden oldu ve ikaz edildiğim Allah tarafından.

Haşmetlidir benim acılarım ve aşkım ve adaklarım yoksa bin defa gömülmüştüm en derine yine de ara sıra girer çıkarım kabrime gün ve gece ve yaşarken çektiğim kabir azabını sadece O bilir.

Ne zamanki anlatmaya meyletsem...

Lakin bir Allah'ın kulu da dinlemezken.

Ve ısrarla sayarım dökerim çetelemde saklı tuttuğularımı elbet gülüp geçerler olmadı ısıkları acılarım ve açısı olmayan duygularım...

Duyumsadıklarımın sadece milyonda biridir yazdıklarım o yüzden aşka da yazmaya da doyamıyorum ve

işte ıssızlığın sağanağı ancak böyle diniyor ve ruhum diriliyor bir şiire her dokunduğumda.
Müptelası olduğum çok şey var elbet hiçliğimin de kayıtsız şartsız ihbarı ve ifade etmek adına
dönendiğim kendi etrafımda bu yüzden değil mi ki evreni aralıksız tavaf ediyorum...

Öykündüğümü unut.

Adı umut olan her şiirim ve yazım ve yazgım ve yalnızlığım derken içimde biriken o kalabalık belki de bir
ömür karabatak olarak yaşamanın mucizesidir bir yanıp bir sönen o ikaz lambası ne zamanki rest
çekmiştim aşka ve işte son on yılımı kıyamda geçirdim ve ereceğim en yüksek mertebeye ulaşmaktır tek
muradım ki Allah katında saklı içimden her geçen...

İçimden geçen trene son anda yetiştim ve kaçak yolcu olma lüksümü bile çok gördü evren bu yüzden
ben sihirli süpürgele uçuyorum kalem iken yüreğimin atar damarı ve aşk iken şah damarımdaki o
bohem sancı.

Müşküle her düştüğümde sızıyorum bir bir yüreğine.

Ne zamanki gözümde düşse birileri yine sızlanıyor ve koşuyorum Rabbime.

Kendimden geçme ve geçmeme konusunda çok kararsızım ve işte terk edemediğim kadar kendimi tehir
de ediyorum olası bir mutluluk kavşakta beni beklerken.

Hüznümü yok saydım da düştüm bu gün yola.

Güneşe sevdalandım akşam vakti.

Sonra rüzgârla konuştuk ve rüzgârın kızı oldum bu gün ne çok yol kat ettim hem içimde hem dışımda bu
yüzden maruz gör heyecanımı ve coşkumu hele ki bayram öncesi yüreğime yağan rahmeti idrak edip de
koşarken Rabbime artık indideyim mutluluğun ki hayali bile güzel.

Mühürlü kalbim.

Münzevi sözcüklerim.

Münasip bir dille içimdeki şifreyi de çözmek üzere iken...

Maruz kaldığım her şeye rağmen şükrediyorum yoksa an itibari ile yaşıyor ve yazıyor olmazdım
Rabbimin sözünden çıkmış olsam.

Gölgelerin esiri olmadığım gibi ölü nefsimin kırıntıları can çekişirken acımasızca basıp geçiyorum üstüne
çünkü ben olmazdım bu günkü coşkumu ve masumiyetimi de saklıyor olmazdım ne de olsa nefsim
veda ettiğim gün çok öncemde kaldı ve açlığını yazarak susuzluğumu severek gideriyorum.